

MARKO VIDOJKOVIĆ

Ples sitnih
DEMONA

■ Laguna ■

copyright © 2001, Marko Vidojković
copyright © ovog izdanja 2019, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

SADRŽAJ

Ples sitnih demona	9
O autoru	241

Ples sitnih DEMONA

Sedeli smo na žardinjerama na Trgu Marksa i Engelsa i gledali šta se dešava oko nas. Bio je sam kraj avgusta i školska godina tek što nije počela. No, ni Bata ni ja nismo imali probleme sa popravnim ispitima, te smo mogli poslednje dane raspusta da provodimo sedeći na ulici. Na žardinjerama na Trgu republike, na žardinjerama na Trgu Marksa i Engelsa, na stepeništu kod Filozofskog, na stepeništu Zavoda za izgradnju u Ulici 29. novembra, u dvorištu Zavoda za mentalno zdravlje u Palmotićevoj i još milion drugih dvorišta, stepeništa, žardinjera i kanti za đubre posađenih unaokolo. Samo smo sedeli i blejali, onako odrpani, naivni i nikakvi. Bili smo ubeđeni da smo pankeri, onoliko koliko to može da se bude sa petnaest godina. Sretao sam veće pankere od nas koji su imali po pedeset i više godina. No mi smo zvanično bili smrdljivi pankeri i niko nije postavljao pitanje šta kog đavola tražimo sedeći satima na ulici i gledajući unaokolo. Bližili smo se šesnaestoj godini, bližili smo se drugom razredu srednje škole, bili smo usred 1991.

Sedeli smo tako već dva ili tri sata i složili se da je nekoliko riba iz našeg odeljenja iz osnovne baš dobilo na sisama i na stavu u protekloj godini. Valjda je prva godina srednje škole ono što te definitivno odvraća od nošenja modnih hitova iz produkcije tvojih roditelja. Već u osmom razredu bilo je pokušaja da se tinejdžer pobuni, ali se to završavalo tragikomično. Imali ste po školskom dvorištu ljude sa zihericama zakačenim na roze džempere, ili *Seks pistols* dukseve iznad somotskih pantalona. Godinu dana kasnije, somotske pantalone i crveni džemperu su ostali kod kuće da ih majke sa setom gledaju i prisećaju se starih, dobrih vremena kad im je dete bilo normalno.

„Sonja, Sonja baš dobro izgleda“, rekao je Bata.

„Aha.“

„I Jasna.“

„Aha.“

„Verica i Nada su pale godinu.“

„Oh.“

Tako je on trabunjao o njima, navevši jedno pet ime-
na iz našeg odeljenja i osamdeset pet iz drugih odeljenja.
Svi su se pretvorili u pankere. Vreme čuda. Odjednom se
iz mraka pojavila neka riba. Dolazila je iz pravca Terazija.
Nije bilo načina da ne prođe pored nas.

„Gledaj“, rekao sam Bati.

„Ribac“, rekao je on.

„Aha.“

„Dobra riba.“

„Aha, aha.“

„Ide ka nama.“

„Mora da ide ili ka nama ili da izleti na ulicu pod saobraćaj. Nema joj druge.“

„Bilo ih je koje su radije izabrale ulicu nego da prođu pored nas.“

„Bilo ih je, ali ova će proći pored nas.“

„Ej, smeje nam se.“

„Molim?“

„Nasmejala nam se, šta da radimo?“

Našli smo se u situaciji da nam se nasmejala neka devojka. Uхватила nas je panika. Niko se nikada nama nije smejao. Izgledali smo očajno, kao nečiji mladi isprci. Devojke nikada nisu davale osmehe takvima, pa čak ni kad bi i one izgledale kao nečiji isprci. Ova nije izgledala kao isprdak, ova je izgledala dobro. Ova nam se smejala.

„Šta je sledeće? Da neće možda da nam priđe?“ , upitao sam.

Počela je lagano da nam prilazi. Bata se uzvrteo i počeo da me udara laktom. Približila nam se na pola metra, stala iznad mene i pružila mi ruku.

„Ćao.“

Samo sam je gledao. Bio sam panker, nežnosti mi nisu bile dozvoljene.

„Moje saučešće“, rekla je uz crven izraz lica i sažaljivu facu.

Šta je sad, pomislio sam, loš humor, provokacija, moj grozomoran izgled? Kosa mi je smrdela na pivo, ali je frizura bila original *Sid Vicious*.

„Šta si rekla?“ , upitao sam je, trudeći se da budem sve više namrgođen.

„Ovaj... rekla sam... moje saučešće.“

„To sam čuo. A povodom čega? Zajebavaš, a?“

„Ne, ne, zar ti ne znaš?“

Pogledao sam u Batu očekujući od njega rešenje novonastalog razvoja događaja. On je samo slegnuo ramenima.

„Slušaj, devojko, kakve su ti to ideje da prilaziš nepoznatim ljudima na ulici i lupetaš gluposti“, rekao sam joj.

„Nepoznatim?“

„Da.“

„Nepoznatim?“

„DA!“

„Bobane, ja sam ti sestra!“

„Šta?“

Sedeo sam na žardinjeri gledajući u svim pravcima. Gledao sam zatim u nju nekoliko sekundi s nevericom, a zatim sam čuo Batu kako se smeje. Udario sam ga laktom.

„Sestra?“, rekao sam više za sebe, a onda sam se setio. U pitanju je bila nekakva sestra od tetke po ćaletovoj strani. Naravno, nije bilo šanse da se setim njenog imena. Nije bilo šanse da se setim imena njene majke, nije bilo šanse da se setim bilo čijeg imena gledajući u njene noge.

„Kad sam ja tebe poslednji put video?“, upitao sam je.

„Na sahrani tvog dede pre godinu dana.“

Govorila je o sahrani ćaletovog ćaleta.

„Aha. A ko je sad umro?“

„Pa baba ti je umrla. Zar ti nisu javili?“

Govorila je najverovatnije o baba Stanki, ćaletovoj kevi. Ćale nije živio sa mnom i kevom već nekoliko godina, ali smo bili dovoljno u kontaktu da bih čuo za takve stvari kao što je smrt moje rođene babe.

„Ne, niko mi ništa nije rekao. Kad?“

„Juče.“

Juče?! Baba je bila mrtva ceo jedan dan a meni niko ništa nije javljao! Pa, kad sedim po ceo dan na ulici. Počeo sam da

se smejem. Prvo sam se sitno kikotao, a onda sam počeo da se drapam kao lud. I Bata je počeo da se smeje. Najverovatnije se setio nekog vica. Moja sestra nije počela da se smeje. Pokušala je nešto da kaže, a ja sam joj samo pokazao rukom da ode odatle. Otišla je. Bata i ja smo se smejali i gledali u njeno odlazeće dupe i u njene odlazeće noge.

Sedeli smo još neko vreme, a onda smo polako krenuli kućama. Bata je stanovao u blokovima na Novom Beogradu. Tamo se odselio u sedmom osnovne, ali je i dalje ostao s nama u odeljenju. Putovao je svakog dana autobusom u školu deset kilometara, a posle škole bismo sedeli kod Zavoda za izgradnju, pili sokove, jeli smoki i razmišljali o tegobama nastupajućeg života. To su, u trenutku kad smo se rastajali na ćošku kod Doma omladine, bila neka davna vremena i problemi su bili gorući. Sačekao sam s njim autobus, a onda sam prešao ulicu, da sačekam svoj autobus. Švercovao sam se uporno svake večeri jednu jedinu stanicu. Duplo više vremena je trebalo da sačekam autobus i njime se odvezem kući, nego da odem kući peške. Stao sam na stanicu i gledao dvometraša Batu kako se grbi u zglobnoj „devedesetpetici“ koja je skretala u tunel.

Neko mi je prišao iza leđa i stavio mi ruke na oči. Male mekane šake. Bile su prošarane ogromnim prstenjem, čiji su mi se oštrij delovi usecali u lice. Uhvatio sam male mekane šake i sklonio ih s lica. Okrenuo sam se. Ana.

Ana je bila mala i crna, moja generacija. Išli smo zajedno u Pravno-birotehničku, ali smo se zvanično upoznali tek poslednjeg dana prve školske godine. Ona je bila

ortodokсни hipik, a ja ortodokсни panker. Tog dana su u školskom dvorištu svi pili neko vino, a ona mi je prišla i upoznali smo se. Ja nisam pio vino. U to vreme nisam pio ništa osim koka-kole, a u vreme kad mi je umrla baba, te avgustovske večeri, i dalje nisam pio ništa osim koka-kole. Kako to obično biva sa upoznavanjima, vrlo lako smo našli sto pedeset zajedničkih stvari. Posle se ona napila i obeznanila, a ja otišao kući.

Sad je stajala pored mene, na autobuskoj stanici, sva ustreptala, u hipi tunici, zvoncarama i zelenim starkama. Perle na sve strane. Kad sam se okrenuo prema njoj, bacila mi se u zagrljaj. Prihvatio sam zagrljaj, a nisam mogao da ne primetim kako mi se njene sise zabijaju u gornji deo stomaka. Dobre neke sise. Bio sam prljav, pun prljavih misli. Čekali smo autobus. Pitao sam je gde je bila, a ona mi je rekla da svako veče sedi kod F-a. To je plato kod Filozofskog fakulteta, na kome su se u to vreme skupljale gomile hipika, sve pušeci travu i ispijajući vino. Ona je bila jedna od njih. Ja sam bio panker i hipici me nisu interesovali. Ali ovaj hipik je bio sladak i bacao mi se u naručje.

„Gde si ti bio?“, upitala me.

„Blejao tu na trgu. Idem kući.“

„Šta ima novo? Nismo se videli ceo raspust“, zvučalo je kao da smo pre raspusta bili nerazdvojni. „Umrla mi baba.“

„Oh.“

„To sam i ja rekao. Koji autobus ti čekaš ovde?“

„Šezdeset sedam. Idem do Omladinskog stadiona, a odatle na 'stokeca', pa kući.“

„'Stokec', jebote, gde to ide?“

„Padinjak. A koji ti autobus čekaš?“

„Bilo koji. Idem jednu stanicu, mrzi me da idem peške.“

„Lud si skroz, hi-hi-hi.“

Lud, da. Došla je „šezdesetsedmica“, ušli smo u nju. Ja sam stajao, naslonjen na vrata, a Ana je stajala na stepeniku iznad mene, držeći mi se za ramena. Pričala je o tome kako za dva dana ima popravni iz matematike, a perle su joj se klatile napred-nazad, udarajući me po nosu. Ona je pričala, a ja sam joj zevao u sise i dupe. Izašao sam na prvoj stanici, potresen.

Bilo je toplo, što i nije tako neobično s obzirom da je bilo leto, ali, u Beogradu leta umeju da budu i hladna i topla, zime umeju da budu i vrele i ledene, a život ume da bude i govno i cvet.

Čim sam došao kući, skinuo sam gaće i bacio se na posao. Nasumice sam odabrao jedan od porno-časopisa, koji su mi stajali ispod kreveta, i listao ga tražeći u njemu devojkicu koja bi najviše ličila na Anu. Listao sam i listao, ali su sve imale ili prevelike sise ili pretanke noge ili predugu kosu. Muzika u sobi je treštala. *Pistolsi*. Bacio sam časopis na patos i, zavukavši ruku ispod kreveta, pronašao novi. Ponovo sam počeo da listam. Sedeo sam na krevetu svučelih gaća i birao žrtvu mog zamišljenog silovanja. No, žrtva je trebalo da bude Ana, a nijedna od tih prokletnica nije ličila na nju. Neko je počeo da kucka u radijatorske cevi. Neko od komšija. Smetala mu je glasna muzika u ponoć. Ustao sam i onako gologuz, s šortsom i gaćama oko članaka na nogama, dogegao se do radijatora. Uzeo sam električnu

gitaru, koja je stajala naslonjena na zid, i njome nekoliko puta udario o radijator. Kuckanje je prestalo. Komšija je otišao na spavanje. Vratio sam se na krevet. Ponovo sam počeo da listam časopis. Onda se čulo kuckanje, ali ovog puta u zid. Dopiralo je iz kevine sobe. Najpre sam još malo pojačao muziku, a onda udario dva-tri puta pesnicom o zid. Kuckanje je prestalo, no meni je koncentracija bila potpuno razbijena. Legao sam na krevet, bacio časopis na patos a rukom ispod kreveta tražio novi. Napipao sam nešto što nije bilo časopis. Fotografija. Dohvatio sam je. Prašnjava fotografija, keva, čale i ja na letovanju u Dubrovniku. Na fotografiji mi je bilo desetak godina i već tada se videlo kako mi neće poći za rukom da u porno-časopisu pronađem devojkicu sličnu Ani. Izgledao sam kao malo, proketo bezbrižno govance, uljuljkano u mirnom socijalističkom detinjstvu. Čale i keva su na fotografiji izgledali srećni, a dobro se sećam da su se još tad svađali. U svakoj prilici, na svakom mestu. Pokušavali su da sakriju od mene kako nešto ne štima, no, besno šištanje i siktanje koje je dopiralo iz njihove sobe, najčešće noću, kada ničeg drugog nije ni bilo da se čuje, paralo mi je uši. To je potrajalo nekoliko godina, da bi me jednog dana obavestili kako se razvode. Razloge mi nisu podrobnije saopštavali, da li je neko nekoga varao, ili su jednostavno jedno drugom išli na kurac, sve u svemu, čale je bio taj koji je odlazio. Ostavio nam je sve – stan, kola, pokupio je samo svoja odela i otišao. Izgledalo je kao klasično bekstvo glavom bez obzira. Uspeo je da nam utekne.

Sledećeg dana je i keva digla ruke, zatvorila se u svoju sobu i gledala TV. I ona je utekla. Ostao sam sam. Bez obzira na čaleta u nekom novobeogradskom bloku i na

nju u susednoj sobi, ostao sam sâm. Valjda su mislili da je činjenica što sam dotad imao sve petice dovoljna da se sam izvedem na pravi put. Nekim čudom, uspelo mi je. Postao sam panker. Bio sam slobodan. Mogao da radim šta hoću, niko mi nije pravio probleme.

Pažljivo sam gledao fotografiju, a onda sam se setio parčeta neke hrane koje me je danima mučilo između dva donja leva kutnjaka. Zavukao sam fotografiju između zuba i mrdnuo njome levo-desno. Zašla je između zuba i izbacila uljeza odande. Neočekivana korist od jedne stare fotografije pune licemera. Bacio sam je na patos, a s njega uzeo novi porno-časopis. Počeo sam da listam tražeći devojkicu koja liči na Anu.

Sledećeg jutra ćale me je pozvao i saopštio mi da je baba umrla. Pitao sam ga kako se to desilo, a on mi je odgovorio kako ju je pre dva jutra odveo u Dom zdravlja na rutinsku kontrolu. Ona je ušla u ordinaciju, a on je ostao ispred i zapalio cigaretu. Zatim je video doktore i sestre kako trče hodnicima, a onda je video kako mu majku iznose na nosilima iz ordinacije. Posle toga su mu rekli da je pala mrtva čim je ušla unutra.

To je bio moj treći susret sa smrću. Najpre je jedan dečak iz odeljenja umro od tumora na mozgu, u sedmom razredu. Posle toga mi je deda umro od srčanog napada, a sad mi je umrla i baba od odlaska u Dom zdravlja. Ljudi su počeli da umiru oko mene, što je bio znak da više nisam tako mlad. Imao sam čitavih petnaest godina.

Sahrana je bila zakazana za taj dan, a moje je bilo da sednem u autobus i dođem na Novi Beograd što je pre

moguće. Od kada su se moji razveli, ćale je živeo sa babom i dedom, a od pre dva dana živeo je sam u njihovom stanu. Išao sam redovno nedeljom na ručak kod njega, babe i dede, zatim kod njega i babe, a izgleda da ću od narednog vikenda ići samo kod njega. Prošle nedelje sam poslednji put video babu. Nije izgledala neobično, a klopa je bila sasvim zadovoljavajuća.

Izašao sam iz autobusa i krenuo niz ulicu. Na sebi sam imao šorts, majicu i duboke starke, u vokmenu su mi bili *Bad Religion*, a na kosi pivo. Bio sam jedini panker u svemiru koji je pivo koristio isključivo za pravljenje frizure. Rešio sam da napravim neko sranje na putu do babinog ulaza. Prišao sam trafici s novinama i ukrao prve koje su mi pale pod ruku. Samo sam nastavio da hodam, a žena koja je radila u trafici istrčala je iz nje i počela da trči za mnom vičući: „Lopov, lopov!“ Isprva je sve to izgledalo bezazleno, a kad sam se okrenuo, video sam da osim nje za mnom trče još tri čoveka. Jedan je bio star i posle dvadesetak metara već se držao za srce, no druga dvojica su bila u punoj snazi i proračunao sam da bi mi sa lakoćom polomili sve kosti. Počeo sam da bežim. Oni su trčali za mnom. Muškarci su trčali bez reči a prodavačica je i dalje vikala: „Lopov, lopov!“ Trčeći, bacio sam pogled da vidim koji sam časopis ukrao. *Praktična žena*. Život je smrdljiv. Hteli su da mi otkinu jaja zbog *Praktične žene*. Bio sam mlad i živahan, razlika između mene i mojih progonitelja bila je sve veća, a pored babinog ulaza davno sam protrčao. U trku sam iscepao novine i njihove ostatke bacio na trotoar. Trčao sam još malo, a onda sam utvrdio da su žena i dva muškarca stali iznad onih pocepanih novina. Krajičkom oka uhvatio sam i zapadnu kapiju grada. Izgledala je isto kao i pre deset godina. Bila je okupana suncem.

Obišao sam jedan krug oko kvarta, kako ne bih slučajno naleteo na prodavačicu novina ili na ona dva čoveka. Konačno sam stigao do babine zgrade i ušao na sporedni ulaz. Tu me je sačekala neka starija žena. Preprečila mi je put.

„Ne valja ti posao, Bobane“, rekla mi je.

„Beži mi s puta, veštice.“

„Ne valja ti posao, sve sam videla. Reći ću tvome ocu...“

„Hoćeš li da mi se skloniš s očiju, rugobo! Ko si ti uopšte?“

„Kako ko sam ja, zar me ne prepoznaješ?“

„Nisi mi valjda i ti neka sestra.“

Gledala me je zaprepašćeno. Izgledalo je kao da mi je rođena majka, toliko se čudila što je ne prepoznajem. Ipak, nije mi bila rođena majka, bio sam u to uveren gotovo devedeset odsto. Zatim mi se sklonila s puta i pustila me da prođem. Ostala je da stoji tamo dole.

Kad sam ušao u stan, bez kucanja, bez zvonjave, bez crnine, svi su bili zaprepašćeni. To mi je i bio cilj, pa sam trijumfalno prošao kroz hodnik, ušao u dnevnu sobu i javio im se. Nisam video čaleta. Neki čovek mi je prišao i pokušao da me udalji iz stana.

„Momak, molim te, ovde je bio smrtni slučaj, sahrana, znaš...“ Odgurnuo sam ga i nastavio da vršljam po stanu. Niko mi nije bio poznat, sve sami anonimusi. Čaleta sam našao u kuhinji kako jede sendvič. Kad me je primetio, samo je klimnuo glavom, a za mnom je došao onaj čovek, koji me je terao iz stana. „Momak, molim te, shvati, ovde je...“

„Ko je ovaj? Skini mi ga s kurca“, rekao sam čaletu.

„Boško, to je moj sin panker, unuk preminule. Možda izgleda kao kreten, ali ima pravo da bude među nama. Skini mu se s kurca.“

Boško je zastao za momenat, otvorio je usta, kao da bi nešto rekao, a zatim se samo počeošao po glavi i otišao u sobu. „Ko je taj uopšte?“, pitao sam čaleta.

„To ti je stric.“

„Kakav bre stric? Moj stric se ne zove Boško.“

„Što si tako dosadan? Nije ti rođeni stric. Kakve uopšte veze ima ko je on?“

„Nema veze. A je l' ti znaš neku crnu matoru tetku sa kukastim nosom? Presrela me na ulazu u zgradu i lupetala nekakve gluposti.“

„Nije mi poznato.“

„Crna, s kukastim nosom.“

„Nije mi poznato. Zašto si se tako obukao? Izgledaš kao magarac, a treba da idemo na groblje.“

„Čale, vrućina je. Morao sam da obučem šorts.“

„Da, vrućina je.“

Nastavio je da jede sendvič. Nije bio preterano uzbuđen, ili barem nije izgledao preterano uzbuđen. Ja sam izašao iz kuhinje i promovao se po stanu. Ljudi su počeli da mi prilaze. Svi su imali isti, benast izraz lica, svi su govorili maltene šapatom i bili su neviđeno predusretljivi.

„Zaista, Bobane, kakva tragedija“, rekla mi je neka žena.

„Aha“, rekao sam ja.

„Tako da ode, jedna žena“, rekla je neka baba.

„Bilo ih je koji su otišli na mnogo gori način, gospođo“, rekao sam ja.

„Jadan tvoj otac. Kako se drži?“, pitao me je neki mlađi tip.

„Eno ga, jede sendvič“, odgovorio sam.

Vrlo neugodni ljudi, vrlo neugodna atmosfera. Izašao sam na terasu. Bio sam na trećem spratu. Gledao sam dole

i nasumice pljuvao, a onda sam video onu ludaču koja me je presrela na ulazu. Otrčao sam do kuhinje i pozvao čaleta. Nije bio baš spreman na akciju, ali je ipak izašao sa mnom na terasu. Žene više nije bilo.

„Bila je tu čale, kunem ti se!“

„Slušaj, ja sam zaista voljan da trpim i pank i muziku i idiotske frizure, ali samo dok ne počneš da se drogiraš. Zašto si me izneverio?“

„Ne drogiram se čale, bila je tu sto posto. Stajala je dole, ispred ulaza. Mora da je negde otišla.“

„Da, da, mora da je negde otišla“, rekao je čale i otišao sa terase.

Sahrana je protekla OK, jedino sam sa čaletom imao manjih nesuglasica oko slušanja vokmena na groblju. Bio sam navučen na *Bad Religion* i slušao sam ih na svakom mestu. Bio sam ubeđeni ateista, tako da me grobljanski običaji nisu mnogo interesovali, ali čale je rekao kako mi neće dati džeparac ako ne dignem ruke od vokmena makar na pola sata. Stavio sam slušalice u džep i istrpeo. Novo bežanijsko groblje je puno grobova, gavranova i vetra. Vetar je duvao čas u jednom, čas u drugom pravcu. Bio je nezadrživ i jak. Pokvario mi je frizuru. S mesta na kome su zakopali dedu, a sad i babu, sjajno su se videli avioni koji sleću na Surčin i vrhovi zgrada u novobeogradskim blokovima. Veoma melanholično groblje, s tendencijom da smiruje nervozne. Ja sam bio nervozan, ali mene nije smirivalo.

Posle groblja nastupilo je ždranje kod čaleta u stanu. Isti nepoznati ljudi, ista loša atmosfera. Riba ni od korova,

ali i da ih je bilo verovatno bi se ispostavilo da su mi u pitanju neke sestre, tetke ili babe. Nije bilo čak ni one sestre koja mi je sinoć javila za babinu crnu sudbinu. Nikada joj neću zaboraviti što ona i njene noge nisu došle na sahranu.

Seo sam u „šezdesetpeticu“ i odvezao se nazad u grad. Čaletu sam izmuzao pare na račun toga što nisam slušao vokmen na sahrani i rešio sam da odem do SKC-a, da se častim nekom pločom. U to vreme ljudi su ispred SKC-a prodavali ploče, ređe kasete, a diskovi maltene još nisu ni postojali. Prodavali su ih na praznim pivskim gajbama. Posećivao sam to mesto gotovo svakog dana i svaki put bih odatle otišao s nekom pločom. Ovog puta kupio sam *Ramonse – Subterranean Jungle*. Sjajan omot. Kod Londona sam seo na autobusku stanicu i čekao. Nisam čekao autobus, autobusa je bilo, već sam čekao ko zna šta iz ko zna kog pravca, što je trebalo da stigne ko zna kad. U međuvremenu sam gledao devojke. Bilo je leto, a one su bile lagano obučene. Bio sam tinejdžer i opsednut njima. Sedeo sam i gledao ih, a one su vrlo retko gledale mene. Imao sam lice prošarano aknama, što verovatno nikome nije lepo, a kamoli devojčkama. No ja sam ih iza svih tih akni uporno gledao, a s vremena na vreme bi se desilo da neka uzvрати pogled. To bi trajalo nekoliko sekundi, ali bi sve ostajalo na pogledu. Nisam hteo da idem dalje. Nisam smeo da idem dalje. Bilo mi je dovoljno da se malo gledamo. Znao sam da je više nikada neću sresti u milionskom Beogradu, a ako je i sretnem, ponovo ćemo se samo gledati.

Zatim je naišla „pedesetosmica“, koja je od Londona vodila pravo do moje zgrade. Ušao sam unutra i seo. Neko mi je prišao s leđa i pokrio mi oči rukama. Male mekane šake. Nije bilo prstenja, ali sam ih odmah prepoznao. Uhvatio sam je za šake i okrenuo se. Ana je stajala sa tim

svojim osmehom. Imala je na sebi majicu ispod koje očigledno nije bilo ničega. Stisnuo sam zube i skupio usta, poražen prizorom. Sela mi je u krilo i toliko jako me poljubila u obraz, da me je zbolelo.

„Otkud ti ovde?“, upitala me.

„Bio sam na babinoj sahrani.“

„U šortsu i majici?“

„Da.“

„S tom pločom?“

„Ne, ploču sam malopre kupio.“

„*Ramonsi*. Volim *Ramonse*.“

„Je l'? I ja. Gde si bila?“

„Na Adi. Strašno je vruće. Sad idem kući.“

Posle toga nismo razgovarali. Drugi susret u dva dana bio je dovoljan da me dovede u stanje nedoumice. Izašao sam iz autobusa na mojoj stanici, a kad me je na semaforu mimoišao, Ana mi je iz njega mahala. Odmahnuo sam i otišao kući.

Nekoliko dana se ništa nije dešavalo. Bata i ja smo sedeli po stepeništima i filozofirali. Jednom smo pokušali da razgovaramo o tome kako su vreme i prostor beskonačni, ali me je ubrzo zbolela glava čim sam u njoj pokušao da zamislim kako to izgleda kad je prostor beskonačan i kad je vreme beskonačno. Mene je bolela glava, a vreme i prostor su BILI beskonačni. Kad čovek tako postavi stvari, sve što mu se dešava izgleda sve više besmisleno i mnogo mu je lakše da se opusti i pravi sranja na svakom koraku. Vreme i prostor su bili veliki saveznici anarhistima, sve dok nisu o njima razmišljali.

Konačno, seli smo na Trgu republike i posmatrali nekoliko metalaca koji su sedeli na asfaltu u neposrednoj blizini, kod restorana *Zagreb*. Bili su zli, u uskim farmerkama i dubokim puma patikama. Bili su potpuno opušteni i nikog nisu zarezivali ni pola posto. Ni nas. Gledali su nas i mi njih, ali niko nije uradio ništa više od gledanja. Iako su pravila bila da se pankeri mrze sa svima, a naročito sa hipicima i metalcima, Bata i ja nismo mrzeli ove metalce, a ni oni nas. Verovatno smo svi bili u istom sranju. Bata je čak godinu i po dana govorio kako on nije panker, već samo sluša pank muziku. Izgleda da ni ja nisam bio pravi panker, već sam samo sedeo po ulicama, gledajući ribe i slušajući *Bad Religion* na vokmenu. Bio sam nešto mnogo gore od pankera.

U pola jedanaest uveče ustao sam sa žardinjere i rekao Bati da je vreme za odlazak kući. Ništa nije posumnjao, već je i on ustao i krenuo sa mnom na autobusku stanicu. Nisam hteo ni samome sebi da priznam, ali je bilo očigledno da sam pakovao sebi nov susret sa Anom. Bata je bio u autobusu, a ja sam prelazio ulicu. Ana je već bila tamo. Ovog puta ja sam njoj prišao s leđa i stavio joj ruke na oči. Ljutito ih je odgurnula i okrenula se sa zgađenim izrazom lica. Mora da su mi ruke smrdjele na pivo kojim sam popravljaо frizuru. Kad je videla ko je u pitanju, počela je da se smeje, a onda mi se obesila oko vrata. Sise su me ponovo ubadale u stomak. Rekla mi je da je položila popravni iz matematike, ja sam, kao, bio srećan zbog toga, a onda je došao autobus. Ušli smo unutra. Vozili smo se i ona me je zamolila da je otpratim do početne stanice „stokeca“. Naravno, pristao sam. Htela je i da razmenimo brojeve telefona, jer je imala osećaj da bismo super razgovarali. Složio sam se.

Pitala se kako ću da zapišem njen telefon kad nisam imao olovku, a ja sam joj rekao kako sve telefone pamtim. Lagao sam. U životu nisam uspeo da zapamtim nijedno lice, nijedan telefon, nijedan sprat ili kućni broj. Broj njenog telefona je bio prvi i poslednji koji sam u životu zapamtio. Autobus je stao na semaforu, zatim je išla još jedna stanica. Na sledećem semaforu bio sam strašno uzrujan jer se Ana sagla da zaveže pertlu, a u mene su iz dekoltea gledale njene sise, ukupno dve, a iz farmerki me je posmatrao vrh njenog dupeta. Na sledećoj stanici bio sam zaljubljen. Kad je autobus konačno stigao do okretnice, gde je bila poslednja stanica „šezdesetsedmice“, a početna „stokeca“, bio sam zaljubljen preko ušiju. Tresao sam se. Ana je nešto govorila, ali je mene obuzela takva obamrlost da nisam stigao da pratim ni tok svojih misli. U glavi mi je duvala bura prenoseći moje misli s jedne na drugu stranu mozga: Ana... sise... noge... dupe... Ana... škola... sise... dupe... dupe... dupe.

„Šta ti je, zašto ćutiš?“, pitala me.

„Oh... oh... uh.“

„Skroz si lud, hi-hi-hi!“

„Hi-hi-hi, oh... uh... uh!“

„Ajde sa mnom u autobus da mi praviš društvo dok ne krene.“

Ušli smo u „stokeca“. Bio je prazan. U njemu nije bilo nikog, čak ni šofera. Sedeli smo. Ana je pričala nešto o *Dorsima*, o punom mesecu, o školi. Ja sam se trudio da ostanem koliko-toliko priseban. Onda je začutala. Ćutao sam i ja. Onda mi se skroz pribila. Gledala me je. Osećao sam to. Pogledao sam i ja nju. Gledali smo se i bio je savršen trenutak da je zagrlim i poljubim. Nikad, u stanju u kom sam bio. Nikad. Nisam skupio muda, majstor je ušao u

autobus, startovao ga i čarolija je bila gotova. Nisam iskoristio priliku, ali sam mislio da će mi se vrlo brzo pružiti nova. Možda sutra, možda prekosutra. A onda me je nešto kucnulo po glavi i reklo mi: „Možda nikad“. Bio sam prokleti idiot, kukavica i plačipička. Lažni panker, lažno ljudsko biće, gomila prokletih psećih govana, u šortsu, majici i dubokim starkama.

Ubrzo je u autobus ušla gomila sumnjivih tipova. Svi su bili sivi, siva lica, siva odela, sivi prsti. Gledali su me jer nisam bio siv i uterali mi strah u kosti. Pitao sam Anu ko su oni, a ona je rekla da su u Padinjaku svi takvi. Rešio sam da izađem iz autobusa. Poljubila me u obraz i otišla u Padinsku Skelu.

Izašao sam iz njenog autobusa, koji je odmah potom krenuo i ušao u „šezdesetsedmicu“. Bila je to ista ona „šezdesetsedmica“ kojom smo došli do okretnice. Trebalo je da pođe nazad na Novi Beograd i usput me ostavi ispred zgrade. Gledao sam sedišta i rukodržače. Bili su prazni, sivi i dosadni, ali su svakako imali veća muda od mojih. Složno su me nazivali pogrdnim imenima i bili su potpuno u pravu. Trpeo sam njihove uvrede tokom vožnje i na trećoj stanici izašao. Stajao sam ispred svoje zgrade i pitao se ima li svrhe ući u nju, čekati lift, ići njime devet spratova, a onda leći u krevet i zaspati.

Leto 1991. bilo je poslednje kada je radila bašta SKC-a. Bila je to neka vrsta otvorene diskoteke u kojoj je milion mladih ljudi sedelo, pričalo i slušalo pank, metal ili šta god bi se domaćini usudili da puste. Veče uoči početka

školske godine Bata i ja smo otišli tamo. Kao i uvek, bilo je krcato. Muzika je bila alternativno orijentisana, što nam je izmamilo osmeh na lice. U bašti si mogao da sretnoš bilo koga. Celu osnovnu školu, pola srednje škole, pankere, hipike, metalce i sve ostale. Naletao bi na jednog po jednog iz osnovne i utvrđivao da dobar deo njih i dalje smrdi, da i dalje nose somotske pantalone i roze džempere. Magarci i magarice zaostali u razvoju. Gledali su me kao svetsko čudo. Svakog dana sam izgledao sve ekstremnije i ekstremnije. Nisam ja bio toliko ekstremno obučen, ali moj izraz lica i celokupna pojava očigledno su im govorili da sa mnom nije baš sve u redu. Prilazili su i pitali kako sam završio prvi razred, a kad bih im odgovarao da sam bio odličan 4,53, svi bi odahnuli i mislili bi: To je onaj stari Boban, samo ovde svetlo baca neobičnu senku. Kako sam uspeo da imam taj kurčevi prosek, nije mi bilo jasno, nisam se posebno trudio, nisam ga ni tražio, ni zaslužio, nisam mogao da se setim nijedne lekcije iz bilo kog predmeta, ali uspelo mi je da budem odličan. A ljudi su padali u mojoj školi. Da, ljudi su padali u Pravno-birotehničkoj. Prosto me je bilo sramota što sam odličan. Znao sam da u tom trenutku nisam bio u stanju da budem ni dobar. Nisam bio onaj stari Boban, ali kako to objasniti nekom u roze džemperu i somotskim pantalonama. Muzika je bila dobra. Seli smo na patos i slušali. Bilo je i devojaka, ali ne u našim životima, ne na manje od dva metra od nas. Uvek su gledale da drže distancu od akni kao što su bile moje i obuće kakvu je nosio Bata. Od našeg poslednjeg susreta Ana mi se pojavila jednom ili dvaput u glavi, ali ne uz neku posebnu količinu emocija. Malo me je popustilo. Rešio sam da celu stvar odložim za početak školske godine.

U bašti SKC-a primetio sam neke likove iz osnovne škole koji su u međuvremenu postali pankeri. Pili su i pušili. Ja nisam pio a nisam ni pušio. Izgledali su bezazleno pred kraj osnovne, kad smo mi uveliko cepali *Ramonsa* i svađali se s komšilukom, a sad su odjednom bili pred nama, izbrazdani ožiljcima od žileta, od gašenja cigareta po rukama, spremni na sve. Bio je tu jedan Borko, koga sam poznavao još iz obdaništa, i jedan Dule, koga sam takođe znao iz obdaništa. Taj Borko je bio fin momak i ko bi rekao da će se pretvoriti u govno. Imao je akne kao i ja, zbog čega mi je u startu postao simpatičan, a i navijao je za *Zvezdu*. Dule je bio duga priča. On je išao sa mnom i Batom u odeljenje i od malih nogu pokazivao je iskrice devijantnog ponašanja. Jednom mi je, recimo, nabio olovku u oko. Imao je još i običaj da na velikom odmoru stane na klupu, jednom rukom prekrije oči, a u drugoj drži šestar. Onda bi se okretao oko svoje ose, a kad bi stao, viknuo bi: „Koga pogodim, toga ne žalim“, i bacio šestar. Šestar bi se zabijao u vrata, u tablu, u džempere, a nekad i u ruke i noge naših drugara i drugarica iz odeljenja. Dule i ja smo se družili nekoliko godina, a u poslednjim razredima osnovne putevi su nam se malo razišli. Ipak, bio je tu, s kosom do uveta i svi su ga zvali Didi, po basisti *Ramonsa*. *Ramonsi* su zauzimali posebno mesto u našem propadanju. Pozdravili smo se, a on mi je ispričao kako je tek izašao iz bolnice gde je bio zbog ispljuvavanja krvi. Pio je kao smuk i pušio tri pakle cigareta dnevno. Na kraju se sve završilo krvavo. I u bašti SKC-a je pio pivo, a iz usta mu je visila cigareta. Navijao je za *Partizan*. Onda smo Bata i ja krenuli kući. Krenuli smo kući kasno. Nije bilo saobraćaja, nije bilo „devedesetpetice“, „šezdesetsedmice“ „stokeca“, on je krenuo peške kući,

a ja sam mu pravio društvo do mosta. Posle sam ja skrenuo ka Dorćolu i ubrzo se našao pred svojim ulazom. Nije bilo šanse da te večeri sretnem Anu, ali sam imao neobičan osećaj da će se to ipak desiti. Nisam je sreo.

To je bio poslednji put da sam bio u bašti SKC-a. U stvari, kasnije je ona služila za koncerte i nedeljnu razmenu ploča i diskova, pod popularnim nazivom „Berza“, ali nikada više nije služila kao diskoteka na otvorenom. Valjda su je progutali rat i komšiluk koji je neprestano prigovarao zbog glasne muzike i slao policijske patrole u baštu da utišaju razglas.

Prvih nekoliko dana školske godine proteklo mi je u bežanju s časova. Dnevnici nisu bili napisani, spiskovi učenika nisu postojali, nije bilo načina da se proverí ko je tu a ko nije. Ja nisam. U prvoj godini nisam se družio bogzna s kim. Moja prijateljstva su se bazirala isključivo na muzičkom opredeljenju, a u mom odeljenju nije bilo nikoga ko bi makar malo ličio na pankera. Istini za volju, u Pravno-birotehničkoj bilo je veoma malo muškaraca, tako da je izbor bio veoma skućen. Od nas četrdeset u mom odeljenju, samo sedam je imalo penis. Ekípa nije bila loša, ali jednostavno u njima nisam nalazio neke prevelike drugare protekle godine. Bio sam nakazan i oni su me uglavnom doživljavali kao neku grotesknu maskotu. Devojke su mi davale novac za užinu kako bi se otarasile mog prisustva, pošto je ono sa sobom nosilo večnu bljuvotinu, iskonsku vulgarnost i nagomilani bes. Momci su se, međutim, na startu druge godine pokazali mnogo luđim nego što je to

na prvi pogled izgledalo. Nekako smo još prvog dana nove školske godine otkrili jedni u drugima isti prljavi kliker i rešili njime da zaigramo. Zaraza. Prvi tim se sastojao od Bakija, Koste, Toze i mene. Toza i ja smo sedeli u istoj klupi, a ova dvojica su bila odmah iza nas. Naravno, sedeli bismo u klupama samo ako bismo otišli na časove, a toga prvih dana nije bilo. Visili smo po školskom dvorištu, kočoperili se i gledali novopridošle devojke, godinu dana mlađe od nas. U pitanju je bilo 1976. godišće i još tad se videlo da je ta generacija potpuno promašena. Bili su nekako mutavi i bezlični i da ih sve pobiješ jednog dana, ostatak sveta ne bi primetio nikakav nedostatak. No, neke od njih su imale sise, a neke dupe i noge. To je bilo dovoljno da im se posveti dužna pažnja. Nas četvorica smo se ponašali kao nekakvi gospodari školskog dvorišta, a u stvari smo bili najobičnije dripčine s nimalo muda i nimalo mozga. Pravo je čudo kako se neko od starijih učenika nije našao da nam polomi kosti.

Toza je bio sjajan tip sa Ceraka. Imao je zaista iritirajućí glas i naporan smisao za humor, ali je bio sjajan. Imao je stariju sestru, koja ga je muzički edukovala. Ona je bila *Smits*, *Piksiz*, *Vajolent fems* generacija. Baki je živeo na Novom Beogradu. U pitanju je bio prvi beogradski dizelaš. On je bio dizelaš pre ikoga drugog u gradu. Otac mu je bio direktor jedne vrlo važne banke, u kojoj su nastavnici i rukovodstvo naše škole podizali novac. Niko mu ništa nije smeo. Sve mu je bilo dozvoljeno. On je po mojim kriterijumima bio potpuno normalan, ali su ga neki nepoznati izvori oblačili u široke farmerke dizel i patike er maks dva. Nikome nije bilo jasno šta taj čovek nosi, kakve su to kretenške šalvare i svemirske patike, ali je kroz izvesno vreme

postalo jasno kako ga je oblačio neko ko trasira trendove u zemlji jer su kroz dve-tri godine svi pokušavali da nose isto to, ali nikome nije uspelo. On je bio prvi, jedini i poslednji pravi dizelaš. Kosta je bio lik iz Kumodraža. Slušao je narodnjake, bio je potpuno lud. Maltretirao je sve devojke iz odeljenja, pljuvao profesore u leđa, psovao, vređao uboge, zajebavao paraplegičare i pušio tri pakle dnevno. Ja sam bio idiot i time je bio kompletiran naš drim tim.

Anu prvih dana škole nisam viđao. Ona je bila u mojoj smeni, smer daktilograf. Mi smo bili elitni smer, pravni tehničar, a moje odeljenje, dvanaesto po redu godine kad smo se se upisivali, bilo je sastavljeno od sve samih mentalnih slučajeva, kako u muškom, tako i u ženskom obličju. Većinom su to bili imbecili koji nisu mogli da se upišu na normalan način, već su roditelji za njih urgirali. Urgiranja je bilo toliko da je te godine smišljeno jedno celo odeljenje u koje su ugurani svi ti mentoli. Ja sam se tamo našao sasvim slučajno jer su me prethodno strpali u odeljenje u kome se učio francuski, a moj strani jezik je bio engleski. Prvog dana srednje škole otišao sam kod direktora, a on je prevrnuo očima i prisutnom profesoru rekao: „I ovog debila ćemo u dvanaesticu.“ Kad sam ušao u odeljenje i video lica, sve mi je bilo jasno. Godinu dana kasnije, na početku druge godine, više mi ništa nije bilo jasno, a najmanje mi je bilo jasno kakva me to tajanstvena sila jebe u glavu. Posle nekoliko dana rešio sam da pozovem Anu telefonom i vidim šta radi.

Razgovor je započeo klimavo. Prvih dana nije dolazila u školu i nisam bio siguran o čemu bismo uopšte

razgovarali. Nekoliko minuta sam je maltretirao ne želeći da joj se predstavim, no ubrzo je pogodila ko je u pitanju. Zatim su usledili dugi i teški minuti nekakvih kretenskih razmena informacija, bez ikakve draži, bez ikakvog smisla, a onda mi je ona pustila jednu pesmu preko telefona. Nekakvi smrdljivi hipici. Hipike nisam slušao, ali to je definitivno bio recept. I meni i njoj bilo je mnogo lakše. Posle tih hipika, ja sam njoj pustio neke smrdljive pankere. Onda je ona meni ponovo puštala hipike, a posle ja njoj opet pankere. To je trajalo oko dva sata, da bismo na kraju zaključili kako je bilo divno. I ona i ja smo prećutali da nam se muzika koju smo jedno drugom puštali uopšte nije sviđala, ali pauze između pesama, pauze su bile odlične. One i krčeći šum beogradskih telefonskih centrala koji im je tercirao.

Išli smo u školu po podne. Bio je četvrtak. Fizika. Peti čas. Skoro sve časove smo imali u jednoj učionici, ali smo tu prokletu fiziku imali u posebnoj. To je bio nekakav kabinet sa svim svojim spravama, projektorima i sranjima. Fizika je bila većito prokletstvo. Prethodne godine to je bio jedini predmet iz kog sam imao dvojku, a ove godine pretio je da postane još kobniji jer smo promenili nastavnicu. Ova nova je bila na zlom glasu. U školu sam nosio samo jednu jedinu svesku i olovku, pa sam rešio da ih pro forme premestim iz naše učionice 44. u kabinet za fiziku, iako nisam nameravao da ostanem na času. Na stepeništu sam naleteo na Anu. Bila je sva u perlama, a ja sav u bubuljicama. Prišla mi je i poljubila me u usta. Zamalo sam se usrao u gaće. Zatim je negde otrčala. Jedan poljubac i ponovo sam bio zaljubljen. Dakle, bio sam idiot. Na fiziku nisam otišao. Cela ekipa je pobegla sa časa. Pošto je

u pitanju bio pretposlednji čas, Toza i Kosta su otišli kući, a Baki i ja smo ostali u školskom dvorištu. Bilo je toplo predvečerje u kasno leto 1991. Negde je besneo nekakav rat, ali Baki i ja nismo davali ni pet para na to. Sedeli smo u školskom dvorištu, nebo je postajalo sve tamnije, a čas je uveliko počinjao.

„Je li, šta je to između tebe i one klošarke?“ iznenada me je pitao Baki.

„A?“

„Između tebe i one klošarke. One u fronclama i perlama.“

„Nema ništa između nas.“

„Malopre te poljubila u usta.“

„Nema ništa između nas.“

„Ako ti tako kažeš.“

Prestali smo s razgovorom. Sedeli smo glavama naslonjeni na zid školskog dvorišta. Lica su nam bila uperena u nebo, a krajičkom oka hvatali smo svetlost iz pet-šest učionica, u kojima su neki ljudi za male pare pokušavali nečemu da nauče gomilu idiota, u kojima su stajale naše sveske, bez nas iznad njih, u kojima je jedna klošarka u fronclama i perlama postajala fatalna za mladog soma, obasutog aknama vulgaris.

Krajem sledeće nedelje na red je došla žurka kod Pere. Pera je bila žensko, drugarica nečije drugarice. Sve u svemu, na žurku smo bili pozvani Baki, Toza i ja. Kad vam neko kaže da zna devojkicu koju zovu Pera, jedino što vam padne na pamet jeste da je u pitanju nekakva nakaza. No ova nakaza